

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, פל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרם" • העורך: הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-בנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: לילית בוארון • צילמו מערכת: ציון צפירי וענת סרגוסטי • כתב בכיר: יוסי הוימן • ראש המינהלה: אברהם פיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני אביגדור • הפצה, גר"מ בע"מ • גלופות צינקוגרפיה "כספי" בע"מ.

קרא ירי

או לעשות את זה מבפנים!
נשמע כמו נאום דמוגני סהור? בדיוק. הדוברת היא אריאלה רבדל בת ה-25. נמר רצת והחלטית, פעילה, פעילה מאוד בתנועת החרות ויו"ר אגודת-הסטודנטים הירושלמית.

אריאלה היא המנהלת את ענייני הסטודנטים, והיא אשר ניהלה את הוויכוח הר נוקב עם הסטודנטים הערביים שסירבו לשמור במעונות.

אריאלה היא זו הנותנת הוראות ליותר מעשרה גברים העובדים עבורה באגודת-הסטודנטים, ושהיא בחרה בהם אחד-אחד על-פי כישוריה. אריאלה היא זו המצטרפת בשיחה אל כל התנחלות, אך כשר מדובר בהתנחלות-של-קבע, כמו זו של מעלה-האדומים, למשל, היא טוענת: "איך אני יכולה לגור שם? אין שם בכלל מעון-סטודנטים!" ונא לא לשכוח, שהמרי חק בין ירושלים ומעלה-האדומים הוא עניין של קצת יותר מעשרים דקות נסיעה. אריאלה היא זו שמייד אחרי מילחמת יום-הכיפורים הצטרפה אל תנועתו של עורך-הדין הימניקציוני מקריית-ארבע, אליקים העזני, ועקב חמס, הפגינה, ידחה אבנים...

רגליים על השולחן

מאוחר יותר, כשחבריה התמלמרו על שלא הלכה עד הסוף עם המשימה של אמורה היתה להציל את האומה מאימת

בכל העולם מעבירים העיתונים את ארכיוניהם למחשבים, וגם בארץ יתקדם תהליך זה במהרה. אולם הוויכוח האנושי גם הוא פעיל כראוי — לפחות במערכת זו.

כאשר הופיע במדור שידור שלנו סקופ קטן, שסיפר על מינוי דוברת חדשה לרשות-השידור (העולם הזה 2275), נדלקו מיד כמה גורות. שם הדוברת החדשה היא אריאלה רבדל, והשם נראה לנו מוכר, ואכן, לפני חמש שנים הופיעה צעירה זו במדור נערות החודש של העולם הזה (2005), שבו השתדלנו להציג דמויות חד-דשות ובלתי-ידועות. אריאלה רבדל לא היתה נערת-ווהר ולא דוגמנית-צמרת חד-שנה, אלא עסקנית סטודנטים. הכותרת היתה "גאולה כהן של מחר".

עתה, באווירה של סוף-העונה, כאשר הליכוד משתדל לשבץ עד כמה שאפשר יותר מאנשיו ומנשותיו בעמדות-מפתח בקבוצות, לפני שהוא עשוי לאבד את השילטון במדינה, נמסר תפקיד הדוברת לצעירה זו.

על רקע זה מעניין מאוד לדעת מי היא — ולעיון מחדש מה נכתב עליה, בשעתו. מי יהיו דוברי המדינה בשנים הקרובות — גם אם המערך יחזור לי שילטון? הנה כמה קטעים שיכתבה:

עסקנית רבדל בכנס צעירי חרות
לשנות, להזיז, לנער —

הגברת הזקנה, נעלבה אריאלה. היא עזבה את התנועה, כשהיא מתרצת את העויבה בכך: "אין טעם להפגין ולצעוק, צריך להיכנס אל תוך המפלגה ולעשות דברים מבפנים!"

"נשבר לי! נשבר לי מההנהגה שהיא לא הנהגה, נשבר לי מהמימסד שהיא לא ממיסד, נשבר לי מהמפלגה שהיא לא מפלגה! זהו זה! אני רוצה לעשות משהו, לשנות, להזיז, לנער, ואם כבר —

ויכוחים פוליטיים. בעצם אנחנו רוצים אותו דבר, רק הדרכים שלנו שונות."

דיעות בשן-ועין

יש זה, לאריאלה, דיעות ברורות על חברה בתנועת החרות.
● על גאולה כהן היא אומרת: "היא עדיין לא יצאה מהמחלת".
● על עקיבא נוף: "עקיבא קוף? אל תצחקי אותי!"
● על שמאל תמיר: "אם אניג מה אני חושבת עליו, יתלו אותי, אבל דבר אחד ברור: המרכז החופשי הוקם סביבו, וכל ניסיון לשוות לו אידיאולוגיה אינו במקומו."
● על מנחם בגין: "היחס שלי אליו הוא דו-ערכי. מצד אחד קיימת הדמות, האישי, המנהיג, האדם, המון רגשות שספגו

והיא נכנסה, וגם עשתה, תיכף ומיד היא נבחרה להנהלת צעירי חרות... אך לא נמרה כאריאלה תסתפק בפעילות בתנועה בלבד. היא החליטה, והייתה, שמה שטוב לסטודנטים הוא שבדיוק צעירה כמה תעמוד בראש האגודה שלי. הם או בד-בבד עם לימודי מדע המדינה, החלה לפעול באוניברסיטה, ולגייס קולות למען הליכוד, שהיא עמדה בראש רשימתו. אריאלה אינה מצטיינת, בין השאר, בצניעות מופרזת, בביטחון מוחלט היא טוענת, כי היא זו שהצילה את האגודה הירושלמית: "קודם-לכן היו כאן מערכי נייקים שישבו פה בלי בחירות, אלא בכור רח של צווי-מניעה שהם הוציאו כל הזמן". היא אומרת בלהט. "הם לא עשו שום דבר למען הסטודנטים, והיה ברור שהם צריכים ללכת!"

והם הלכו. הבחירות לאגודה היו פוליטיות מובהקות, השמאל התארגן למתקפה מוחצת. היה ברור שהמערך יפסיד בבחירות, מכוון שלא הוכיח את עצמו, וארץ אלה החליטה: "אני לא אתן לשמאל לעמוד בראש האגודה, אני אלעשה הכל כדי שהימין יהיה בראש". היא זכתה, ברוב קולות נבחרה כיו"ר האגודה.

היא אינה מקפידה על לבושה, פנייה נקייה מאיפור והיא מרבה למצמץ בעיניה, לבושה במכנסי ג'ינס, בסוודר כחול ובצעיף-צמר שלו כובע תואם, נור עלת נעליים שטוחות-עקב, וטוענת שבגדי דים, איפור וכל מיני שטויות מהסוג הזה אינן מעניינות אותה. היא מתעניינת בסר-ליטיקה, בשינוי פני המדינה, היא רוצה "שתי גדות לירדן, זו שלנו זו גם כן!" ושהערבים ישברו להם את הראש בעצמם איפה לחיות.

השעון במוגרבי לא מצלצל

היא יודעת שמרגנים, שמייעדים אור תה לכנסת, אבל היא אינה בטוחה שזה מה שהיא רוצה. מה שהיא רוצה באמת זה להתחתן וללדת ילדים, ולהיות אם ורעיה כיאה וכראוי, והיא יודעת במאה אחוז שהיא לא תהיה מסוגלת להיות גם פוליטיקאית וגם אם, ולעשות את שני הדברים ביחד על הצד הטוב ביותר. אז אם היא תתחתן, הפסידה תנועת החרות חברת-כנסת ואם היא לא תתחתן, אריאלה תימצא סוף-סוף יורשת ראוייה לגאולה כהן.

בינתיים היא מסרבת לגור עם החבר שלה לפני החתונה, אם תהיה חתונה, מכיוון "שאני נורא שמרנית בדברים ה"אלה, ורוצה קודם-לכל נישואין". אך מצד שני, כפי שהיא טוענת בעצמה, השעון במוגרבי לא מצלצל כשהיא עוברת לידו, כי: "אני מאוד סולרנטית ופתוחה בית-סימ שבני-לובלינה, ובהחלט לא מתנהגת כמו נזירה, אני רק לא רוצה לגור עם החבר שלי באופן רישמי".

היא, בניגוד להוריה, שומרת-מיצוות, מדליקה גרות בשבת, ושומרת על כשרות מאכלי בשר וחלב ואפילו הולכת לבית-כנסת בחגים ובשבתות.

השמועות יודעות לספר כי לאריאלה מצנטים רבים בין ראשי תנועת החרות ובין צעירה, כשראשם, "השוטר המת" נדב" ח"כ אהוד אומרט. אריאלה, לעור מת זאת, טוענת: "אין לי מצנטים, ואני לא מחפשת אף אחד שיקדם אותי בקאריירה הפוליטית שלי, אילו רצייתי הייתי מוצאת, אבל אני לא צריכה מצנט, כי אני מאמינה בעצמי".

היא מסתובבת במיסדרונות הכנסת כמו בביתה, נפגשת עם ח"כים ממיפלגות ושלא ממיפלגתה, מנהלת ויכוחים, משוחחת, משתדלת לשכנע.

היא משוטטת במיסדרונות האוניברסיטה, ומשכנעת סטודנטים יהודיים שלא לוותר לסטודנטים הערביים: "כי אני לא מאמינה לאף מילה שהם מוציאים מפה, הם עשו מעניין השמירה הון פוליטי, אני מכירה אותם ויודעת שקודם הם כן שמי, רח, תמורת שכר". זה לא אומר שהיא שונאת ערבים, הסתולילה. עובדה: "רק היום באו אלי סטודנטים ערביים עם בעייה, וביובתי ארבע שעות מהזמן היקר שלי כדי לפתור להם אותה".

היא גם לא שונאת את השמאל: "מאיר-קה פעיל ואני מנהלים לעיתים מזומנות

דוברת-צעירי רבדל
— לעשות את זה סבפנים

תי עוד בבית. מצד שני, וזו עובדה: הוא לא הצליח להביא אותנו אל השילטון. כרגע אני לא רואה כל אלטרנטיבה ל"בגין".

● על ד"ר אלדד שייב: "הוא איש רוח שמקומו לא יכירנו בכנסת. כמהו אני מכירה חברים רבים, שהם אנשים ישרים והגונים, אך מקומם אינו בכנסת".

● אריק שרון: "עד שהוא לא יתחיל לעשות מעשים רציניים, לא יצליח להחליף אף אחד".

● על עוז וייצמן: "כנ"ל בעייתה החמורה ביותר של תנועת החרות, לדעתה של אריאלה, היא שלא גידלה דור חדש. יש דור המחחרת, יש דור צעיר, אבל אין דור ביניים. אין מי שיחליף את בגין, אין עם מי להתמודד". היא אומרת, "כל בנות המחחרת, שב-פוטנציאל יכלו ללכת לכנסת, האמינו ש"ברגע שקמה המדינה הסתיים תפקידן. הן הלכו להיות עקרות-בית ואימהות".

אריאלה רבדל, כך אמרנו, לא תלך להיות עקרת-בית. היא, לעומת אמא שלה, תמשיך בוודאי בעסקנות פוליטית, ואלה המכירים את הצעירה השאפתנית הן מקרוב, טוענים שהיא גם תגיע רחוק בתנועת החרות.

עד כאן. אריאלה רבדל עדיין לא הגיעה לכנסת, אבל היא בדרך. רשות השידור היא רק תחנת-ביניים. בינתיים היא תהיה הדוברת של רשות שכל הר משרות הבכירות בה נמסרו עתה מחדש לאנשי הימין הקיצוני.

לוי אשתי